

”JEG PRØVER BARE AT SPREDE LIDT GOD STEMNING!”

Af Henrik Sørud

27. oktober 2009

Den der venter på noget godt venter som bekendt ikke forgæves! Svalegangens opsætning af Line Knutzons anmelderroste og Reumerts præmierede teaterstykke ”Guitaristerne” har i sjælden grad været ramt af drillende sygdom i begyndelse af spilleperioden og hele to gange har nærværende anmelder trist måtte konstatere at truppen har været sygdomsramt.

Men hvad gør det, når man på tærskelen til et novembermørke bombarderes med en veloplagt skuespillerkvarter, der på vittig, morbid og sarkastisk vis lægger krop til portrættingen af denne kvartet, der umiddelbart efter afdøde Jørgen Hansens bisættelse, mødes for at hylde denne kendte sanger, hvis lyriske evner og versefodssammensætninger leder tanker hen mod det mest ubehjælpelige plattenslager lyrik, som det kan tage sig ud i både radio og tv-programmer, og som kan købes i hyldemeter på de samlede danske motorvejskiosker.

Disse fire personer kan være mere end svære at holde af over ret lang tid, og en weekend sammen med disse et hvilket som helst sted, ville kunne drive selv den mest stålsatte til vanvid og ville ikke kunne anbefales, ja nærmest rubriceres som sundhedsskadeligt. Deres opførsel veksler mellem dybt infantilt og narcissistisk. ”Hør og se mig, ikke fordi jeg har noget at bidrage med, men fordi jeg trænger til at høre og se mig selv, synes at være grundtanken for ikke mindst Hesselhud, som i Lars Simonsens skikkelse er en af aftenens helt store præstationer. Fra bluessanger, der rives med af stemningen og veritabelt smadrer sin guitar i affekt på scenen, til det mest nedrige, og senere mindste lille usikre menneske der tænkes kan, grænsende til det psykopatiske, er Hesselhud i sikre hænder hos Lars Simonsen, der får rigelige muligheder for at vise hvilket stort skuespillertalent han er, og som i den grad får spredt lidt god stemning! På spindesiden er Marie Mondrup som Kim umulig at komme udenom, og faktisk også at holde lidt af. Denne kvindelige Dirch Passer-bamse når ganske enkelt milevidt ud over rampen til et publikum, der til tider er hensat i latterkaskader når Marie Mondrup lægger kræfter i at vise en meget diffus person, der udstiller sin til tider store naivitet og sårbarhed og som vel næppe er den skarpeste kniv i skuffen. Marie Mondrup viser et komisk talent, der kommer til at bære til langt større scener end Svalegangens intime scene, som i Claus Helbos meget enkle scenografi giver rigeligt fokus på skuespillet og som samtidigt fint illuderer inspirationen til John Hansens teksturivers. Overfor de to nævnte skuespiller følger sig Susanne Saysette og Martin Geertz også fint i rollerne som Grete og Gregers.

Der er til stykket udarbejdet et ganske glimrende undervisningsmateriale, som man må håbe at mange af folkeskolernes ældste og ungdomsuddannelsernes elever må stifte bekendtskab med. Der er en fin indføring i Line Knutzons univers, som i ”Guitaristerne” har fået en måske lidt mere tilgængelig form for nogle af de teaterverdenens yngre generationer, som denne aften var i klart overtal, og som vi andre fik en meget fornøjelig aften ud af det i gode skuespillers betryggende selskab.

SKÆV OG KOMISK FORESTILLING KRYDRET MED SANGE AF SAMME SKUFFE

Af Peter Mygind

22. oktober 2009

4 guitarister der samles for at synge en afdød mands sange lyder måske hverken ophidsende eller interessevækkende? Ikke desto mindre er det temaet i forestillingen "Guitaristerne", som både er anderledes, komisk og vel også lidt sær på en god måde...

Hvis ikke man kender den afdøde sanger John Hansen, kommer man til det under forestillingen. Det er nemlig hans sange som bliver bragt til live i forbindelse med en intim mindekoncert, som 4 skæve og vidt forskellige figurer og fans af den afdøde har planlagt at holde i hans nu efterladte hus. At de aldrig kommer ind i huset og må spille udenfor på grund af manglende nøgle er en helt anden sag. Om personen John Hansen fandtes i virkeligheden er tvivlsomt, men det gør ikke sangene mindre komiske – om end temmelig ligegyldige og intetsigende.

Stykket kan betegnes som en form for teaterkoncert, selv om den betegnes som en intimmusical. Scenen er relativ enkel og uforandret gennem stykket og består af den afdødes hus samt et tilhørende skur. Aktørerne er forholdsvis ukendte, selv om Lars Simonsen af mange nok kendes og huskes som Erik i filmen "Tro, Håb & Kærlighed".

De 4 har hver deres forskelligartede særheder og holdninger, hvilket gør dem temmelig uhomogene som en gruppe og giver koncerten enorme startproblemer. Faktisk så mange at *den* også er døden nær, inden den overhovedet er kommet i gang. De kan ikke blive enige om selv bagatel-agtige emner, da de for guitaristerne ikke er helt uvæsentlige. Efter en halv times debattering om nærmest ligegyldige ting, samt hvilke sange der skal synges og i hvilken rækkefølge, lykkes det dog kvartetten at komme i gang. I sangene er det "virkelig tunge emner" som vendes i f.eks. "Hvor er min lighter", "Har fået cykel" samt en sang om den afdødes gæld.

Aktørerne fungerer fint på hver deres måde og stykket er komisk hele vejen igennem. De mange diskussioner og konflikter skaber desuden en livlig og ikke altid lige venlig atmosfære på scenen. Nogle af konflikterne bliver lidt langtrukne og ensformige, men hele tiden bliver de hjulpet på vej af guitaristernes skøre og skæve kommentarer og attituder. Det er ikke en forestilling der kræver dybere eftertanke og holder én vågen af uforståelighed i flere nætter. Dertil er sangene for ukomplicerede og figurerne intelligenskvote for lav. Det ændrer dog ikke på det faktum, at man er godt underholdt gennem forestillingen.

GANG I LATTERMUSKLERNE PÅ SVALEGANGEN

Af Lene Ravnbøl
22. oktober 2009

Sikken teateraften på Svalegangen! "Guitaristerne" bød på ægte grin og klukken aftenen igennem, og da jeg på forhånd ikke kendte de fremragende skuespillere, havde jeg ikke sat næsen op efter sådan et brag. Gedigen underholdning.

Hvad er så skønt som et godt skænderi? Og helt specielt, når man ikke selv er involveret. Line Knutzons godt sammenstrikkede replikker fløj over scenen, og der skulle en meget lille knap til for at udløse det helt store drama, som de implicerede så efterfølgende havde et hyr med at vikle sig ud af igen og nå frem til, at de jo elskede hinanden højt og ikke kunne undvære hinanden. Man kom lidt til at tænke på Walter Matthau og Jack Lemmon, der i utallige film gjorde hinanden helvedet hedt, men ikke kunne slippe hinanden og som også ville være fortabt uden hinanden.

Indrømmet. Jeg har meget længe ikke været på Svalegangen. I det hele taget ikke i teatret, fordi jeg et par år har været ensidigt opslugt af opera, så dér har jeg satset.

Nu håber jeg, jeg igen kommer til at forene begge genrer, da teatret fra barnsben har stået mit hjerte nær. Og det var rigtig skønt at være tilbage til drama igen.

Svalegangen er blevet mere moderne, siden jeg var der sidst. Lys og luftig, hyggeligt med bar, så man kan komme i god tid, hvis det er en parkeringsplads i nærheden, man satser på.

Dog var jeg ikke glad for systemet med fri seating og døre, der åbnedes et kvarter før teatertid. Det er lige som med busser. De unge får sig mast først frem til de gode sæder, og andre mere bedagede teatergængere må nøjes med, hvad der er tilbage, selvom det nok er dem, der har mest ud af at sidde tæt ved scenen både for lyden og synets skyld. Men de er bange for at blive løbet over ende og har vænnet sig til at vente, til de unge har sat sig.

I øvrigt var det dog en sjov oplevelse at være sammen med 90 gymnasieelever, som det skete for mig. De VAR faktisk et entusiastisk publikum, meget lydhøre og havde en rigtig fin aften. Jeg snakkede med et par stykker af dem i pausen. De var begejstrede og fik som jeg et rigtig godt grin og god underholdning.

Handlingen i "Guitaristerne" står mange steder at læse på Svalegangens sider, men jeg vil nævne instruktør Mikkel Bay Mortensen, som styrede løjerne til og mellem skuespillerne Susanne Saysette, Marie Mondrup, Lars Simonsen og Martin Geertz, som var et gode bekendtskaber. De har slået deres folder i henholdsvis Odense og Aalborg, som er den banale forklaring på, at jeg ikke på forhånd kendte dem.

GRIN AF 'GUITARISTERNE'

Af Julie Thing

27. oktober 2009

Som en humoristisk hverdagsforestilling, bevæger 'Guitaristerne' sig ud på dybt vand. I mine øjne er det en af de sværeste opgaver at stille sig for mål, og jeg vil følgende beskrive min oplevelse af, hvordan dette følges til døren i denne forestilling.

Line Knutzons sprog er meget genkendeligt og tilføjer forestillingen et naturligt flow med et absurd twist. Det er hverdagsproblematikker, vi alle kender til, men sjældent tør erkende, som forestillingen hiver frem i rampelyset. Jeg kunne nemt indleve mig i situationerne, og det var humoristisk og næsten lidt befriende at se disse tåbelige problematikker bliver ført frem i rampelyset. På humoristisk vis bliver vores forhold til problemer og irritation sat i et relief, der giver stof til eftertanke.

Det er meget absurd at opleve at forestillingen sammensætter fire, så vidt forskellige karakterer, som kun har det tilfælles, at de hver især følger deres egen særhed til fulde. I forestillingen konfronterer karaktererne hinanden med deres grundlæggende forskellighed, og deres idé om hvordan tingene skal være. Der opstår en ophobning af problemstillinger, og konflikten syntes uløselig. Denne kontroversielle situation og foreningen af absurditeter er endnu et humoristisk aspekt, som kommer naturligt og klart til udtryk.

Forestillingen har dog et grundlæggende problem i formidlingen. Det meget jordnære manuskript, kræver en umiddelbar og lavmælt fremførelse. I mine øjne er det med denne forestilling vigtigt at spille på det ironiske aspekt, og lege med publikums oplevelse af tvivl i forhold til forestillingens udsagn. Jeg oplevede skuespillernes fremstilling meget teatralisk. Replikkerne kom indskolet til udtryk og var til tider nærmest opgejlet og hysterisk fremført. Der var en tydelig bevidsthed om, hvornår de skulle være sjove, som gjorde manuskriptet 'fladt', og fik humoren til at falde til jorden. For mig var det essentielt at publikummet grinede af dem, og ikke med dem.